

Výhľad na rok 2022 – 2.časť

Uverejnené 26.decembra 2021 na stránke Heinza Grilla

Po nemecky: <https://heinz-grill.de/2022-gedanke-geist-vernunft-prognose/>

Po slovensky: <https://heinz-grill.de/sk/2022-myslienka-prognoza/>

Zostup temnoty až do vnútra človeka

Kde v kozme dnes žije temná postava?

Predpovedať budúcnosť je spravidla relatívne náročnou úlohou, lebo sa nedá merať pomocou priamych predmetov, ktoré by boli hmatateľne naporúdzi. To, čo spočíva v budúcnosti je prítomné astrálnym spôsobom, to znamená jemnohmotne a vo vonkajších formách to viditeľné ešte len bude. Minulý rok som hovoril o temnej postave v kozme, ktorá v skutočnosti cloní svetelné pôsobenie, ktoré by chcelo vkročiť¹. Každopádne je to astrálna postava a bola vytvorená z vývoja človeka, ktorý neprebíhal vo vlastnej seba-zodpovednosti, ale podvrátením ja, v seba-odovzdaní, avšak nie altruisticky, ale materialistickým a emocionálnym spôsobom zameraným na seba. Duch a ľudský rozum boli eliminovaní a bez nich nemôže žiadne skutočné ja prosperovať. Vychádzajúc z obrazu, že kozmos demonštruje túto temnú postavu, môže teraz nasledovať ďalšia vízia. Temná postava už nie je iba v kozme, v období tejto zimy doslova zostúpila k Zemi. Spriada, vlní sa a dýcha uprostred celého nášho ľudstva. Stala sa súčasťou ľudského bytia.

V tomto roku, respektíve počas dní ku koncu tohto roka, bola táto postava ešte akoby vonku, mimo ľudských myslí. Teraz sa však vtiahla do vnútra myslí ľudí a smieme povedať bez prehánania a bez vyvolávania strachu, avšak usilujúc sa o realitu: Žije teraz uprostred zmyslových a dychových pohybov ľudí. Vidíme ju nepriamo a každý deň ju nadychujeme. Je metafyzickou postavou, je ukrytá vo svetle, je citel'ná, a predsa neviditeľná a v tomto sférickom poli, v ktorom pôsobí, má vlastné silové pôsobenie a prúdi od človeka k človeku.

Účinky tejto temnej postavy na ľudí

Zaujímavé vnímanie sa otvorí, keď charakterizujeme temnotu v jej obraze a v jej prejave. Slová svetlo a temnota rýchlo padnú a asociujú sa s banálnymi pojmami dobra a zla. V nemčine spravidla nerozlišujeme nevyhnutne zmysel dvoch výrazov - celkovú temnotu noci od temnoty duševnej. V taliančine naproti tomu „le tenebre“ znamená viac duševnú stránku a celkovo sa rozlišuje od tmavej polovice noci. Prirodzene „le tenebre“ sa dá povedať aj temnote v zmysle vytvárania tieňov a myslí sa tým takpovediac duševné a zároveň aj fyzické, ako keď napríklad pred oči predstúpi tieň, lebo pred Slnkom stojí kopec. V zásade však pri temnote ide o astrálnu skutočnosť, ktorá zostúpila na človeka a cirkuluje medzi ľuďmi na svojej metafyzickej rovine. Potajme sa zmocňuje dychu a prúdi do zmyslov. Jednotlivý človek sa musí vyrovnávať so skutočnosťou, že sa neprestajne musí pozeráť na nepekné obrazy vo svete a predovšetkým, že zmysly sú riadne zasiahnuté touto sférou temnej astrálnej postavy. Nedajú sa prehliadnuť sklony k depresívnej nálade, lebo depresia sa objavuje ako vtiahnutie temných síl do človeka.

Človek má ešte hlboko zakorenený strach pred spleťnosťami, ktoré vznikajú prostredníctvom klamstiev. Avšak s väzbami a závislosťami, ktoré stoja v ceste akémukoľvek rozvoju, sa už človek nestretáva s rovnakým odmietaním, ale často sú dokonca vítané a vyživované.

Ezotericky a v súlade s učením antropozofie by sa mohlo povedať, že bytosť pokušenia pripútania sa ku svetu a pudových túžob sa nazýva Ahriman. A tak mnoho osôb v antropozofických pobočkách hovorí o inkarnácii Ahrimana. Priľnutie k sfére, ktorú poskytuje temná bytosť postava a ktorá koniec koncov vrhá sieť klamstiev ako pavučinu stále ďalej na ľudí, ktorých privádza do svojho lepkavého spútania, je typické pre bytosť Ahrimana.

Zmysel pre myšlienky, ktorý by sa vlastne chcel radostne povzniesť a v ďalšom priebehu by s cítením chcel žiť medzi ľuďmi, sa potajomky a nevidaným spôsobom dusí. Depresie, psychické zúfalstvá, beznádejnosť, bezútešné príhody, ochudobnenie vzťahov, stiahnutie sa, procesy rozkolov a všemožné druhy únikov do závislostí alebo do omamujúcich akcií musia nevyhnutne vyjsť na denné svetlo. Vo zvlášť vysokej miere vznikajú nekonečné prepletenia a väzby v rodinách a v skupinách.

Tragika tejto bytostnej postavy, ktorá už žije medzi ľuďmi, však je, že sa nezastavuje vo výmene vzduchu, v dýchaní a na svetelných pomeroch zmyslov, ale má tendenciu vniknúť až do bunkových tkanív. Temnota je celkovo prítomná vo fáze noci, ale to vytvára pre človeka fyzický a prirodzený poriadok. Cez deň musí byť okolo hlavy človeka jasno a svetlo a mal by myslieť silou rozumu a cítiť vnútri svojho srdca. Táto nadzmyslová astrálna postava žije nezávisle od prirodzeného rytmu dňa a noci, tisne sa stále hlbšie do vnútra človeka bez jeho vedomia a nakoniec dosiahne bunky.

Zdravotné účinky

V medicíne sú rozličné zobrazovacie vyšetrovacie metódy ako tomograf, echografia a rôzne iné, ktoré slúžia na stanovenie diagnózy chorôb. Ak je pomocou zobrazovacích vyšetrovacích metód okolo pečene viditeľný tieň, začnú sa ďalšie vyšetovania, lebo podozrenie na karcinóm je celkom zrejmé. Ak nejaké tkanivo odumrie, nastane takzvaná nekróza, takže tkanivo odpadne od života, stemnie alebo celkom sčernie. Infarkt sa tiež prejavuje tmavými miestami v tele. Tkanivo už nie je živo prekrvené a vypadáva zo súvislosti života.

Rakovina so svojou zatemňujúcou, zahaľujúcou, prenikajúcou, deštruujúcou a nakoniec so svojou metastázujúcou hnacou silou sa vžíva stále ďalej do ľudského tkaniva. Svetlo so svojou krásnou, štruktúrovanou dynamikou chýba a chýba tiež radosť z prirodzeného jasného vnímania farieb a foriem, ktoré sa vo svete objavujú.

Výhľad na tento rok bude taký, že popri srdcovo-cievnych ochoreniach bude v hrozivej miere pribúdať rakovina a jedinec bude neistý, ako sa proti tomuto klinickému obrazu brániť.

Uzdravenie nemôže nastať zo subjektívnej situácie, potrebuje ducha.

Temnota, ktorá bola nadradená, zostúpila. Dnes žije vnútri zmyslových hnutí ľudí a v dychu, preniká a rozptyľuje sa až do telesnosti a siaha do jednotlivých mitochondrií, a teda do buniek. Keď vychádzame zo skutočnosti, že svetlo už nie je také isté, aké bolo pred rokmi, ukazujú sa skutočne zvláštne stavy, ktoré sú vnímateľné na jednej strane v ľudskej psychike a na druhej strane až v hĺbke telesnosti. Čo môže jedinec robiť, keď zbadá, že už viac nedokáže byť tým, kým by vlastne chcel byť podľa zdravého svojbytia?

Človek sa cíti skutočne tak, ako by sa cítil v prípade úmrtia. Ak sa pozerá na prichádzajúci rok nezaujate, tak už badá, ako mu vlny temnoty zatieňujú každý radostný pohľad. V dani, ktoré nepripúšťa žiadnu správnu životnú silu a žiadnu skutočnú nádej do budúcnosti, sa cíti ako ochromený. Východisko z týchto podmienok, ktoré sa stále viac zhusťujú, by bolo duchovné školenie a duchovné posilnenie človeka k opravdivému a jasnému Ja. Je veľký rozdiel, či človek dokáže pozdvihnúť myšlienku ku koncentrácii a vychádzajúc z nej rozvinie ďalšie myšlienky a nakoniec svoj citový život dokáže nanovo oživiť a rozšíriť, alebo či je odkázaný iba na podmienky tejto reality, ako je daná. Rozum samotný potrebuje pružné, dynamické a slobodné zaobchádzanie s myšlienkami. Situácia sa začína utvárať tragicky od toho momentu, odkedy ľudské vedomie nedokáže myslieť vyššie ciele a už ani nie je schopné ich realizovať.

Vyliečenie tejto temnej postavy, ktorá uchopuje človeka vo fázach pasivity a tiež v rozličných životných situáciách, ktoré nie sú regulované, existuje vlastne iba pomocou ducha. V nadchádzajúcom roku budú pôsobiť mnohé mesačné sily, to sú všeobecne také sily, ktoré sinavo povzbudzujú ľudské zmysly. Keď Mesiac svieti na Zem, poháňa rastliny k vyrastaniu a to sa tento rok môže zvrhnúť do bujnenia. Chýba tu jasné svetlo so svojou dynamikou tvoriacou štruktúry, a tak žijú viac tie, a nie Slnko. Človek, ktorý je popri celom dianí v okolitom životnom prostredí rovnako postihnutý týmito astrálnymi účinkami, ktoré veru on sám vytvoril, nedokáže sám zo seba, alebo ak to vyjadríme inak, zo svojej subjektívnej situácie nájsť riešenie. Už viac neexistuje pasívne zbožňovanie božského ideálu alebo napríklad nádej vkladaná do druhej osoby, ktorá by mohla zachrániť osobný život. Človek dnes musí nahradiť pasívne chápanie viery aktívnym a veľmi odvážnym pochopením, aká by viera mohla byť. Keď sa človek pozrie na skutočne možný pojem viery a – ako už bolo povedané – pozdvihne ho zo všetkých náboženstiev s ich pasívnymi formami modlitieb a so všetkými formuláciami vierovyznaní a chopí sa praktického vykonávania svojho ľudského potenciálu, tak získa malý záblesk nádeje. Pojem viery v najvyššom zmysle ponúka každopádne nekonečne hlboko siahajúcu víziu. Pre toho, kto rozpracováva duchovnú víziu, nebude ťažké pokúšať sa myšlenú ideu premeniť na ideál, prakticky a bezprostredne ho objaviť v jeho pravej dimenzii.

Bytostná existencia myšlienky

Kto je schopný myšlienku spoznať v jej bytostnej existencii² a kto dokáže určitou mierou nahliadať do duchovných svetov – ale nie pomocou mediumity, ale pomocou usporiadaného posilnenia vedomia – zbadá, že je mnoho možností duchovného uskutočnenia. Čo je to skutočná viera? Nie je to iba cítenie nejakej novej pravdy, ale je to videnie reálnej a v duchu existujúcej skutočnosti. V ranokresťanskom období bolo možné Krista ešte vidieť a tak otázka viery bola otázkou vnímania. Dnes sa človek musí učiť vidieť, že v duchovnom svete všetky tvorivé sily trpnu a čakajú, kým sa jednotlivý človek chopí tých najlepších ideí pre život a kontinuálne ich bude formovať na ideály.

Dnes sa otázka viery stala banálnym považovaním za pravdu. V uväznení fyzickosťou sa zaťažila a odcudzila. Ľudská citová myseľ by sa chcela na základe materiálnosti pevne zachytiť na pozemských podmienkach a nájsť pevné istoty pre svoju stratégiu prežitia. Aké istoty však táto doba poskytuje? Jednotlivé individuum musí dnes myslieť budúcnosť v plnom riziku ideálov, ktoré ešte nikdy neboli realizované, ale predsa je možné si ich predstaviť a podľa nich cieľavedome žiť. Po nejakom čase naozaj vážneho snaženia, sa myšlienky po prvýkrát stávajú realitou. Viera je v tomto zmysle bezprostrednou vidiacou silou a už aj začínajúcou realizáciou.

Pre človeka, ktorý sa na tejto rovine dokáže pohybovať alebo sa aspoň učí v nej orientovať,

nemá temnota nevyhnutne veľa neznamená. Ibaže pre toho, kto sa o duchovný svet snaží a začína sa tam na určité momenty vedieť udržať, stáva sa (temnota) istým druhom utrpenia, lebo spoznáva, že ľudstvo je akoby zajaté. Toto utrpenie nie je utrpením, ktoré by pociťoval sám u seba, ktoré by duchovný bádateľ sám v sebe prežíval, ale je to utrpenie, ktoré vníma pred očami každý deň pri pohľade na svet. V princípe ale temnota, ak ju pozorujeme z duchovného hľadiska, nemá veľa čo povedať, aj keď vedie k tomu najťažšiemu priebehu ochorenia. Inkarnáciu Ahrimana vytvoril človek svojím spôsobom života. V skutočnosti v porovnaní s bytostnou existenciou myšlienky však nemá žiadnu pretrvávajúcu existenciu. Temnota doslova volá po novom začiatku s novými cieľmi a novom zaoberaní sa s obsahmi. Tento nový začiatok však nemôže vykonať žiadna inštitúcia – a to je to zvláštne v tejto dobe – že dnes ho musí vykonať jednotlivý človek samostatne zodpovedne a na základe spoľahlivých obsahov. Stretnutia a vzťahy sú pre toto sebaopelenie podstatné.

Keď sa pozrieme na duchovný svet, v budúcnosti už nebudú viac vodcovia, učitelia, majstri alebo nejaké zvláštne autoritatívne osoby, ktoré by viedli nové náboženské hnutia alebo špeciálne strany. Ahrimanská sila ničí človeka až do hĺbky a keby sa človek z tejto deštrukcie chcel napraviť, vyžadovalo by si to celú jeho samostatnosť a odvážne posilnenie vedomia. Táto vlastná individuálna sebarealizácia vstupuje s rozličnými novými vzťahovými pomermi, ktoré v nadchádzajúcom roku dostanú zvláštnu podporu. Ako sa tieto vzťahové pomery v budúcnosti budú ukazovať v rámci pochmurnej existencie tieňov a prevažovania svetla Mesiaca, budeme pozorovať v nasledovných dňoch.

Poznámky

¹ Vid'. článok „[Temný tienistý príznak v kozme](#)“ z 1.1. 2021.

² Vnímať myšlienku ako reálne jestvujúcu a samú zo seba vyžarujúcu existenciu, je pre dnešného človeka niečím cudzím. Človek vidí hmotu ako reálnu a myšlienku ako produkt mozgu alebo ako určitý odraz svetla, ktorý sa vynorí v mozgu. S týmto pohľadom ostáva myšlienka iba ako niečo veľmi vágne, čo sa objavuje vo vedomí ako nejaký snivý obraz alebo fatamorgána a čo zas zmizne. Dnešný človek necíti skutočnú existenciu myšlienky, zatiaľ čo starí filozofi, napríklad v dobe Platóna, myšlienke, teda idey nejakej veci, ešte pripisovali vlastnú existenciu a viditeľnú formu javu vnímali ako niečo prichytené, niečo tienisté a pominuteľné. Dnes by človek mal opäť pomocou schopnosti koncentrácie prežívať myšlienku ako existujúcu a mal by sa naučiť s touto myšlienkou vedome pôsobiť a byť činný.